

De Gazet van Meensel-Kiezegem '44

Donderdag 21 augustus 2014

Eerst delen we enkele gele kaarten uit: J.B. voor het gesloten houden van zijn grillenwerk, R.S. voor die minuten vertraging; volgende keer is dat rood, d.w.z. de bus en de schoenen van de bestuursleden van de Stichting opblinken. Maar al bij al geraakten we met Jan de busman zonder veel problemen onder de brug van Grave. Dat bunkers twee tot drie verdiepingen kunnen tellen is weer een weetje dat vele hebben bijgeleerd. In Nijmegen lieten wij de Tom-terrassen voor wat ze waren en met pijn in het hart stevenden we af naar 'de brug te ver'. De eenvoudigste en duidelijkste uitleg van de Slag om Arnhem kregen we in het informatiecentrum onder de brug. Al was het een knorrige gids, zij wist wel wat er gebeurd was, maar verwoordde het wat nors. Er waren minder beklimmers voor de trappen om boven op de brug te komen... Zou de fysiek van onze reizigers er globaal toch echt op achteruitgaan, of ligt het gewoon aan F.V.?

De lange weg van A. naar E. woog niet op tegen de voldoening van het zien van het nieuwe Esterwegen-museum. Het roestbruine staal (dat we herkennen van onze eigenste Vlooyberghstoren aan Huize Hageland), geeft net dat ietsje meer dat we verwachten van een sober eerbetoon aan de slachtoffers van de Emslanden. We kregen in deze tijd van honderd jaar en zeventig jaar te veel

schreeuwlelijke kleuren in onze maag gesplitst. Dit was een verademing, wijzelf stonden groen van jaloezie omdat we van zo'n mooi museum bij ons alleen maar kunnen dromen. Moesten we ooit in de mogelijkheid zijn om te vernieuwen en uit te breiden zou dit Esterwegen van Kurt Bück wel als voorbeeld kunnen dienen.

Bij de aankomst stond onze Nederlandstalige gids al op ons te wachten. Na de hongerigen en dorstigen de cafetaria in sneltempo hadden veroverd, werden we begeleid naar één van de twee grote seminarieruimtes die de site bevat. Daar konden we eerst een vertoning smaken over de geschiedenis van het kamp, verteld vanuit de getuigenis van twee voormalige kampgevangenen. Daarna vulde onze gids aan met enkele rake verhalen die ons nog een sterke beeld konden geven van de geschiedenis van het kamp. Ook tijdens de rondgang tussen de door bomen vervangen barakken, kon zij de historie verder toelichten. De permanente tentoonstelling binnen in de grote hal blijft adembenemend, niet alleen qua inhoud, maar tevens qua vorm, maar we zijn weer aan het dromen... In deze hal konden we ook veel bekende Belgen herkennen: Paul Baeten, Pater Raskin, Pierre Stippelmans, und zoweiter...

Dan weer op de bus richting Hamburg. Tijdens de iets langer durende rit moeten de aandelen van Inbev weer een paar procentpunten gestegen zijn. Ook mochten velen zichzelf nog eens aan het werk zien tijdens het spelen van de film van Meensel-Kiezegem 1944. Na eerst twee keer onder de Elbe doorgereden te zijn (voor de kenners: de Elbetunnel is 3.325m lang), omdat het kan, reden we er daarna nog eens over via de ons bekende Kohlbrandbrücke. Driehonderzevenenvijftig Hamburgse rode lichten later verscheen ons hotel om de hoek, en konden we in het rijkelijk gevulde buffet voor ieder wat wils terugvinden. En dan op tijd ons bedje in voor alweer, hopelijk, een interessante dag morgen!

Met de groeten van M.O.T.